

Langs de Godefriduskaai wandelde een vrouw, iets ouder dan hij, met halflang zwart haar. Voor haar uit liepen twee honden, rukkend aan hun meterslange leiband, het waren prachtige Afghanen van een meter hoog, met lange lichtbruine manen die aan magere lijven kleefden. De vrouw was al even elegant; ze droeg een donkere, sobere Diane von Fürstenberg winterjurk die haar spichtige nek omsloot. Zonder hem aan te kijken, zette ze zich neer op de uiterste punt van de bank. Als kabinetschef kende hij iedereen van belang in de havenstad, maar deze vrouw had hij nooit eerder gezien. Er hingen geen hondenharen op de lange jurk; voor die taak had ze personeel. Aan haar dunne pols droeg ze een Cartier Ballon polshorloge. Hij zag geen trouwring, maar op één van de yachten wachtte vanzelfsprekend een oudere echtgenoot, terwijl zij vlak voor vertrek de dure dieren lichte.

Hij ademde de koele ochtendlucht in, zoals de meditatieoefeningen voorschreven. De Vlaamse Rockefeller voer vanmorgen uit op hun Titanic, sippend van champagne terwijl een strijkorkestje speelde. Alle ellende was te herleiden tot de foute beslissingen van zij die zich met privéjets verplaatsten, zij die al hun zaken via belastingparadijzen lieten lopen, zonder ooit één cent belastingen. Deze mensen waren zo machtig dat ze nooit in de media verschenen, zoals de Noorse tycoon Fid Johnson, eigenaar van de grootste tankervloot van de wereld en een persoonlijke kennis van de Vermauts. Fids slogan was bekend; de grijzende zestiger verkondigde ze op elke cocktailparty met een brede grijns.

'Achter elk fortuin schuilt een misdaad! En iedereen die de misdaad achter mijn fortuin kent... is dood.'

Grappig, maar de tijd van lachen was voorbij. Fid Johnson en de zijnen regeerden over de wereld, zonder een moer te geven om de herverdeling van de weelde, maar Johnsons' vele biljoenen hielpen hem niet om te ontsnappen: zijn jacht was geënterd door een stel moedige Vikings en lag nu te branden in de haven van Kopenhagen. Hoogmoed kwam voor de val. Het was een magere troost.

Met de opkomende zon week de mist. Enkele mannen in maatpakken wandelden over de brede kade naar de jachthaven. In het Willemdok maakte bijna iedereen zich klaar om uit te varen, op de vlucht voor de naderende chaos. Op de Apple las hij een nieuwsflash: een onbevestigd bericht gaf troepenbewegingen aan bij de grens tussen Oekraïne en Polen, het volledige Russische leger werd gemobiliseerd. Wanneer de Russen mobiliseerden, dan deden Amerikanen, Chinezen en Japanners dat ook. Alles bewoog tegelijkertijd, overal, maar niet in de goede richting. De wereldwijde onrust nam hallucinante vormen aan: vanmorgen waren er gewelddadige betogingen in Parijs, neergeslagen manifestaties in Hong Kong, rellen in Kaapstad, overal werd bloed vergoten. Misschien kwam Misericorde te laat...

Onlangs had iemand een gek idee gesuggereerd om alsnog de revolutie in de kiem te smoren: geef alle armen over de hele wereld duizend euro, en opnieuw duizend euro de maand erna. Om de vrede op die manier af te kopen, moesten de superrijken zich akkoord verklaren met het betalen van negentig procent belasting op hun fortuin. De media meldden vanmorgen dat geen enkele van die superrijken zich geroepen voelde om de beschaving te redden. De radicale hervormingen die de planeet nodig had, werden in de komende uren heus niet goedgekeurd door de Verenigde Naties of een wereldleider. Niemand had de moed om de levensnoodzakelijke politieke, sociale en economische maatregelen door te voeren.

Zij die verantwoordelijk waren voor de planeet hadden het te ver laten komen. Er was helemaal geen snelle fix meer mogelijk voor de democratie. De tijd van onbezorgd genieten was voorbij, misschien wel voor altijd. De poolkappen waren weggesmolten en wanneer het water straks tot de tweede of derde verdieping van het Stadhuis steeg, zou het te laat zijn. Het was vijf voor twaalf wat betrof de klimaatopwarming en nu werd de aarde de mens te warm onder de voeten. Het feest voor de mensheid was voorbij, simpel, omdat enkelingen hun belangen veel te zwaar lieten doorwegen.

Het laatste beetje hoop op een goede afloop verdween, naarmate het nieuws uit Chili op het scherm van de Apple X binnenkwam. Het zou niet lang duren voor Amerika en Europa volgden.

Niets doen was geen optie. Met de juiste hulp kon Misericorde vandaag en morgen in heel Europa uitgevoerd worden, misschien zelfs in delen van Azië en het Midden-Oosten, waar tienduizend jaar geleden de beschaving ontstond. Als enkeling drukte hij vandaag hopelijk een stempel op de wereld, zonder dat iemand wist dat hij verantwoordelijk was. Niemand zou akkoord gaan met de gevolgen. Het was slimmer om spoorloos te verdwijnen, zoals de mist op het water vanmorgen.

Hij had nooit enige drang naar autoriteit gevoeld, steeds was hij tevreden geweest in de schaduw van de macht, terwijl de frustratie en de woede in hem groeiden. Zijn collega's in het stadhuis vielen straks over elkaar van verbazing: 'Neem jij ontslag? Je slacht de kip met de gouden eieren!' Of 'Waarom laat jij ons in de steek?!'

Kon hij botweg zeggen dat hij de wereld ging redden? Dat geloofde geen mens. Pattex, de editorialist van de Gazet, zou het op de voorpagina schrijven: 'Wat vogelde Vermaut Junior al die jaren in het Stadhuis uit?' Te lang was hij het schoothondje van burgemeester Brusselmans geweest. Absurd was het dat hij nu ingreep, golden boy Adam Vermaut, de grootste bonvivant van de stad.

Uit de mist bij het museum verscheen een jonge vrouw, ze slenterde over de Dead Skull-mozaïek van Luc Tuymans. Haar geblondeerde haar was kort, ze droeg hoge laarzen aan haar lange benen. Ze keek over haar schouder in zijn richting. Herkende ze hem? De voorbije jaren was hij wel eens onverhoeds in de media gekomen als 'Best geklede

politicus' of 'Knapste politicus'. Deze vamp had zin in een babbeltje, maar ze was niet de persoon die hij vanmorgen wilde ontmoeten. Wie de powerplayer ook was die Frederik Van Spanje vanmorgen op de afspraak liet komen, hij zou tegen die man of vrouw zeggen dat het niet volstond om domweg minder te consumeren, te reizen, te genieten. Om de planeet te redden moest afscheid genomen worden van een groot deel van de bevolking. De mensheid moest opnieuw door het vagevuur, er was een tweede Big Bang nodig.

Deze keer was er geen goddelijke voorzienigheid, het was het idee van één enkele man. Hij stond op. Er was alweer teveel kostbare tijd verloren gegaan. Elke minuut telde.

'Kent u het verhaal van de gebouwen achter ons?'

De stem van de vrouw in de Fürstenberg-jurk kwam nauwelijks boven het geluid van de dokken uit, er klonk ergens een luide scheepsmotor. Ze keek strak voor zich uit. Hij was al drie stappen van de bank verwijderd, maar draaide zich om naar de rode bakstenen gevels. Het erfgoed uit de tijd van Napoleon was ooit de opslagplaats van de havennaties geweest, maar nu waren het veelal trendy lofts voor de superrijken. Honderd jaar geleden werden goederen vanuit de schepen via katrollen hoog de pakhuizen ingehesen. Na de wereldoorlog had de familie Weymaes al deze huizen opgekocht. De tweede generatie kocht daarna de achterliggende panden en alle warenhuizen aan de Spanjaardsteeg aan. De volledige Godefriduskaai was bijgevolg in handen van de machtige familie.

'Toevallig ken ik dat verhaal mevrouw, maar ik heb geen tijd om er over te vertellen.'

Op haar dunne lippen verscheen een raadselachtige glimlach. Met haar wijsvinger draaide ze krulletjes in de vacht van één van haar honden. De leeftijd klopte, zo ook de dure kleding. Was de plaats en het tijdstip van deze ontmoeting toeval? Was dit Cleo Weymaes, de vrouw die het wereldimperium leidde? Haar afstandelijke houding had ze met haar vader Theo zaliger gemeen, een onderdeel van het schimmenspel van de Weymaes-dynastie. De vraag over de gebouwen was slechts de inleiding tot het gesprek. Achter deze eeuwenoude gevels was alles afgebroken en opnieuw opgebouwd, de werken waren enkele maanden geleden afgerond. De bouwaanvragen waren niet voor het publiek beschikbaar, maar als kabinetschef had hij ze ingezien: binnen het gigantische stadseiland aan de Godefriduskaai was een netwerk van gangen en kamers aangelegd, met parkings, kluizen en vergaderzalen. Het project was drie keer van aannemer veranderd en daarbij was elke keer een aanzienlijke boete betaald. Alles was opgeleverd door een Roemeens bedrijf, waar de telefoon niet meer opgenomen werd. De meest geheimzinnige familie van Antwerpen wilde niet dat iemand wist wat er zich achter deze muren bevond. Uiteraard wist hij het wél, het was immers zijn taak en talent om zoveel mogelijk te weten te komen.

'U weet meer over deze gebouwen dan ik, mevrouw. Mijn bankier onthulde uw naam niet, maar ik ben lang genoeg actief om uw familie te kennen.'

'Dank u om mijn anonimiteit te respecteren,' zei ze, zonder hem aan te kijken. Dit was de dochter die nog nooit een interview gegeven had, de vrouw die nog nooit met een foto in de media verschenen was en nooit een receptie of operavorstelling bijwoonde. Leidde deze tengere vrouw werkelijk het consortium? Theo was een recluse geweest. Nooit had hij de magnaat ontmoet, ook niet tijdens de jaren als kabinetschef. De geruchten dat de man ziek was, hadden jaren de ronde gedaan. Niemand had ooit gedacht dat hij door zijn onzichtbare dochter zou opgevolgd worden.

'Voor een ontmoeting met u weiger ik zelfs een audiëntie bij de Koning,' zei hij op ironische toon. De families Vermaut en Weymaes waren voorvechters van een onafhankelijk Vlaanderen en hun beider vaders waren geldschietters geweest van Brusselmans' partij. De honden keken hem aan, zij aan zij. Die hadden ook geen gevoel voor humor. In de verte klonk een hamer op metaal, de schrille tonen golfd en over het water. Alle vaandels en vlaggen hingen stil aan de masten. Aan de dokrand verscheen een grote man in zwart pak, een zonnebril op de neus. Weymaes' lijfwacht had iets opgepikt, hij deed teken naar Cleo Weymaes, die achteloos naar links keek. Een bejaard koppel liep met een boogje om hen heen. Cleo Weymaes knikte naar de lijfwacht, die terugknikte: alles was onder controle.

'U ontmoette mijn familie niet omdat u nooit hard genoeg probeerde, jongeman,' zei ze. Zelfs zonder intonatie klonken haar woorden neerbuigend. Dat kon hij wel hebben, vanaf de banken van de oppositie werd hij wel vaker hard aangepakt. Feit was dat ze samen Antwerpen tot een wereldstad gemaakt hadden. Maar wat was dat waard indien de rest van de planeet vechtend over straat rolde...

'Dan is dit onze kans om één en ander recht te zetten. Ik nodig u uit voor een koffie in café Storm, bij het museum. Kunnen we ter zake komen?'

Ze schudde het hoofd. 'Geen tijd voor koffie,' zei ze kortaf.

'Geen brainstorming in café Storm?' probeerde hij.

'U haalt me met grapjes uit mijn comfortzone. Tenminste, dat probeert u.'

Wat een rare reactie. Ze was een beetje ouder dan hij, maar het voelde aan alsof er een generatie of twee tussen zat, in ieder geval een wereld van verschil. 'Be careful what you wish for, Vermaut junior,' klonk het afgemeten. Niemand gebruikte die bijnaam in zijn gezicht. Vermaut senior had hem die gegeven, om aan te tonen waar de échte macht in de familie zat. Cynisme, check. Blijkbaar werkte humor als een rode lap.

'Geen namen alstublieft,' zei hij met een brede smile. 'Ik denk niet dat ik ooit al een foto van u zag, mevrouw. We behoren nochtans beiden tot een succesvolle familie van zakenmensen.'

Haar handen snoerden de honden aan. 'Uw bankier zei me dat u de volgende voorzitter van de zakenclub wordt. Blijft u dan kabinetschef of meent u het met uw poging om de crisis te voorkomen?'

Ze negeerde telkens wat hij zei of vroeg. Met zakenclub bedoelde ze Priapus Profundis, de vereniging van de honderd belangrijkste en machtigste mensen uit de regio. Dit weekend verkozen ze een nieuwe voorzitter. Om Misericorde uit te voeren was elke hulp welkom, dus werd hij de nieuwe voorzitter. Voorzitter Max Frappe was te oud, die zou het land niet door de storm kunnen loodsen. Het tijdstip van de jaarlijkse vergadering werd tot het laatste moment geheim gehouden, maar het zou beslist vanmiddag of vanavond gebeuren.

'Waarom vraagt u...'

'Dat mannenclubje interesseert me überhaupt niet,' onderbrak ze. 'Uw vriend zei me dat het voorzitterschap niet uw einddoel is. De Honderd moeten u in de volgende dagen helpen bij iets bijzonder?'

'Hij zei u veel meer dan ik dacht. Hoe goed kent u elkaar?'

Voor zich uit starend vervolgde ze. 'Ik maakte mijn agenda vrij voor u, maar ik heb niet veel tijd. Vertel me over uw plan.'

Dat kwam hem goed uit, hij had ook niet veel tijd. Het zou gemakkelijker praten indien ze hem zou aankijken, zodat hij haar kon inschatten. Reeds tijdens hun gesprek werd Misericorde uitgevoerd in Vlaanderen en in delen van Europa. De meeste chauffeurs van VermautTrans hadden hun bescheiden bijdrage al geleverd en waren op de terugweg. De mannen kenden geen details en zorgden enkel voor het transport van de dozen. Opening van de kleppen gebeurde straks met een druk op de knop vanuit Antwerpen, discreet en volautomatisch. Op die manier kon hij op z'n eentje Vlaanderen en enkele strategisch gekozen Europese landen aan, maar wat met de andere continenten, wat met meer uitgestrekte landen als China en India? Daar had hij hulp bij nodig. Zwijgend keek hij de stijlvol geklede dame aan. Was Cleo Weymaes die partner? Zou zij bereid zijn om de handen vuil te maken en de beschaving te redden?

'Klopt het dat u ook op Victor Speleers rekent?' vervolgde ze misnoegd. 'Zijn kledingketen TopBrand werd opgezet via een buitenlandse constructie, met een Libanees zakenman als front. Heel slordig gedaan allemaal.'

Deze keer noemde ze zelf namen. Eventjes toonde ze emotie, een rimpeling onder het oppervlak. Haar ogen vernauwden zich tot spleetjes. Ze was duidelijk niet de beste vrienden met Victor. 'Aan uw gelaat zie ik dat u dit niet wist over mijnheer Speleers,' mijmerde ze. 'U kiest uw partners niet erg zorgvuldig.'

'Details ken ik inderdaad niet,' gaf hij toe. 'Gisteren verzekerde hij me dat hij zijn belang in de keten verkocht had. Wat voor mij telt is dat Victor een man van actie is. Hij

zal helpen bij de uitvoering van Misericorde, ook al kent hij de details nog niet. Ik vertelde nog helemaal niemand over mijn...'

'Ik volg u al een tijdje via gemeenschappelijke kennissen en via de media. Zijn u en ik het eens dat afwachten niet langer een optie is? Wanneer u straks kabinetschef af bent, hebt u de handen vrij. In theorie kunnen u en ik elkaar vanmorgen vinden, maar anderzijds... twee mensen kunnen niet meer van elkaar verschillen dan u en ik. U bent een politicus, een volksmenner, terwijl ik me ver boven dat gedoe verhef. Dankzij mijn familie ben ik één van de rijkste mensen op deze planeet.'

Was het minachting? De ijle vrouwenstem klonk te stil, het was moeilijk haar in te schatten.

'Ik begrijp het, denk ik,' suste hij. 'Als zakenvrouw vertrouwt u politici niet. Dan heb ik goed nieuws voor u. Ik ben geen politicus meer, sinds...'

'U bent sinds een decennium de rechterhand van de burgemeester,' onderbrak ze hem. Ze hoorde niet eens wat hij zei. 'In onze gebouwen zette nog nooit een politicus een voet.'

'Prima, dan blijven we hier buiten zitten. Ik vertel u hoe ik de problemen die op ons afkomen inschat, in vertrouwen. Als kabinetschef beschik ik over nogal wat infor...'

'Dat klinkt als een verkiezingslogan en dus bijzonder ongeloofwaardig. Die problemen ken ik. Ik wil enkel praten over oplossingen.'

Op geen enkel ogenblik verhief ze haar stem. Dat ze hem elke keer onderbrak enerveerde.